

РЕШЕНИЕ

№ 18

гр. С., 30.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, IV ПЪРВОИНСТАНЦИОНЕН
ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесети януари през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ради Ив. Йорданов

при участието на секретаря Юлиана Д. Божилова
като разгледа докладваното от Ради Ив. Йорданов Търговско дело №
20221800900054 по описа за 2022 година

Ищцата **И. Й. Т.** с ЕГН***** гр.К. ул.“Я.” №22, е предявила срещу „**А.С.В.**“ ЕАД с
ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр.С. ж.к. Л. 10 бул.“Д-р П.Д.” №25
Сграда Л. ет.2 оф.4 обективно съединени искиове, както следва:

обективно съединени главни искиове по чл.270 ГПК за обявяване за нищожни на:

заповед за незабавно изпълнение № 408 от 29.06.2012 г., издадена по ч. гр. д. №
565/2012 г. по описа на РС гр.И., и

заповед за незабавно изпълнение № 405 от 29.06.2012 г., издадена по ч. гр. д. №
566/2012 г. по описа на РС гр.И.;

съединени при условията на евентуално обективно съединяване с главните искиове
обективно кумулативно съединени искиове, както следва:

искове чл.124 ГПК във връзка с чл.424 ГПК за признаване за установено, че не дължи
сумите, за които са издадени заповед за незабавно изпълнение №408 от 29.06.2012г.,
издадена по ч.гр.д.№565/2012г. по описа на РС гр.И., и изпълнителен лист въз основа на
нея, и заповед за незабавно изпълнение №405 от 29.06.2012 г., издадена по ч.гр.д.№566/2012
г. по описа на РС - И., и изпълнителен лист въз основа на нея, и за събиране на които суми е
налице висящо изпълнително производство, образувано по издадените изпълнителни
листове №20127930400671 по описа на ЧСИ Н. Д., които искиове са основани на твърдения за
новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства;

искове по чл.124 ГПК във връзка с чл.439 ГПК за признаване за установено, че не
дължи сумите, за които са издадени заповед за незабавно изпълнение № 408 от 29.06.2012 г.,

издадена по ч. гр. д. № 565/2012 г. по описа на РС - И., и изпълнителен лист въз основа на нея, и заповед за незабавно изпълнение № 405 от 29.06.2012 г., издадена по ч. гр. д. № 566/2012 г. по описа на РС - И., и изпълнителен лист въз основа на нея, и за събиране на които суми е налице висящо изпълнително производство, образувано по издадените изпълнителни листове №20127930400671 по описа на ЧСИ Н. Д., които искове са основани на твърдения за новонастъпили факти.

В исковата молба се твърди следното:

През месец октомври 2021 г. работодателят на ищцата И. Й. Т. я уведомил, че е получил запорно съобщение за налагане на запор върху трудовото възнаграждение, което било издадено от ЧСИ Н. Д. по изп. д. №671/2012г.

Запорното съобщение било за вземания в общ размер **222 593,36лв.** /главница, лихви, такси и разноски/ на вискателя „А.С.В.“ ЕАД. В запорното съобщение било посочено, че вземанията произтичат от два изпълнителни листа, издадени по ч.гр.д.№565/2012г. и ч.гр.д. №566/2012г. на РС гр.И., като изпълнителното производство по изпълнителният лист, издаден по ч.гр.д.№566/2012г., било присъединено към образуваното изп.д. №671/2012г. на ЧСИ. След справка в РС гр.И. ищцата установила, че били издадени две заповеди за незабавно изпълнение по горепосочените ч. гр. д. на РС - И. в полза на кредитора „У.Б.“ АД.

Двете заповеди, според твърденията на ищцата, били нищожни - излизали извън очертаната в ГПК компетентност на съда в заповедното производство по издаване на заповед за незабавно изпълнение, както и не отговаряли на императивните изисквания за мотивиране, форма и съдържание по чл.411, ал.2, т.2, чл.412, чл.417 и чл.418 ГПК и на изискванията на европейското потребителско право, не съдържали изрично разпореждане за допускане на незабавно изпълнение, което било самостоятелен акт, подлежащ на инстанционен контрол, поради което и изпълнителните листове били издадени в противоречие със закона. Това обуславяло правото на ищцата на защита чрез предявяване на главните установителни искове за обявяване на нищожността на двете заповеди за незабавно изпълнение.

Първата заповед за незабавно изпълнение - №408 от 29.06.2012г., издадена по ч.гр.д. №565/2012г. на РС гр.И., касаела задължения за следните суми:

113546,49лв. - главница, ведно със законна лихва от 28.06.2012г. до окончателното плащане,

14412,91лв. - договорна лихва за периода от 15.08.2011 г. до 27.06.2012г.,

2559,19лв. - разноски за държавна такса и

2075,52лв. - разноски за адвокатско възнаграждение.

Вземането произтичало от договор за банков кредит №71212785, сключен на 25.02.2008г., и три анекса към него. В заповедта за незабавно изпълнение било посочено само, че вземането произтича от неплащане на дължими и погасителни вноски от длъжника И. Й. Т., но не било посочено кои и колко на брой са неплатените вноски. Било посочено

също, че кредитът е станал предсрочно изискуем за целия размер, но не било посочено дали е изпратено съобщение за предсрочната изискуемост на кредита до длъжника и на коя дата е получено от него. В заповедта за незабавно изпълнение било посочено още, че е издадена въз основа на редовно от външна страна извлечение от счетоводните книги на банката, но не бил посочен конкретно индивидуализиран счетоводен документ, нито документ по чл.418, ал.1 до ал.3 ГПК. В тази връзка се твърди, че по ч.гр.д.№565/2012г. на РС гр.И. не били представени конкретно индивидуализирано извлечение от счетоводните книги на банката, договор за банков кредит № 71212785, сключен на 25.02.2008 г., и анексите към него, надлежно съобщение за предсрочната изискуемост е посочване на основанията за нея. Тези документи не били налични и в кориците на изп. д. № 671/2012 г. по описа на ЧСИ Н. Д., образувано въз основа на издадения по ч. гр. д. № 565/2012 г. на РС - И. изпълнителен лист.

Втората заповед за незабавно изпълнение - № 405 от 29.06.2012 г., издадена по ч. гр. д. № 566/2012 г. на РС - И., касаела задължения за следните суми:

26412,93 лв. - главница, ведно със законна лихва от 28.06.2012 г. до окончателното плащане,

3500,73 лв. - договорна лихва за периода от 23.06.2011г. до 27.06.2012г.,

538,27 лв. - разноси за държавна такса и

862,96 лв. - разноси за адвокатско възнаграждение.

В тази заповед за незабавно изпълнение било посочено, че вземането произтича от неплащане на погасителни вноски по банков кредит № 71938646/25.03.2008 г., сключен между „УБ.“ АД и И. Й. Т., но също не било посочено кои и колко на брой са неплатените вноски, не било указано дали се касае за предсрочна изискуемост и от коя дата евентуално е настъпила тя и не се сочело да е представен някой от документите по чл. 417 ГПК и чл. 418 ГПК. Не бил представен и договор за банков кредит № 71938646/25.03.2008г. Тези документи не били налични и в кориците на изпълнителното дело, образувано въз основа на издадения по ч. гр. д. № 566/2012г. на РС гр.И. изпълнителен лист, а именно изп. д. №672/2012г. по описа на ЧСИ Н. Д., което било перемирано, но въпреки това изпълнителният лист бил незаконосъобразно присъединен към изп. д. №671/2012г. преди налагането на запора на трудовото възнаграждение на ищцата. Последното било направено е цел да се получи микс от вземания, който да е неясен за ищцата в качеството на потребител, какъвто тя била по смисъла на българското и на европейското законодателство, като правата на потребител били грубо нарушени и пренебрегнати. По двете изпълнителни дела били връчени само поканите за доброволно изпълнение, но не и заповедите за незабавно изпълнение, както и не били връчени документите по чл.417 ГПК, послужили като основание за издаването на тези заповеди за незабавно изпълнение.

Твърди се още, че по изп. д. №671/2012г. били реализирани изпълнителни действия и извършени публични продани на недвижими имоти на значителна стойност, като било предприето изпълнение и върху последния неин наследствен жилищен имот. Но независимо от това дългът не само не намалявал, а растял, поради което били налице закононарушения в

неин ущърб като потребител.

По изпълнителното дело през 2020г. бил конституиран настоящият ответник като взыскател въз основа на договор за цесия. В тази връзка се твърди, че липсват доказателства за надлежно придобиване на действителни и прехвърлими вземания по изпълнителните листове и надлежно съобщаване на цесията на длъжника. Вземанията не били достатъчно индивидуализирани, съответно не бил ясен предметът на договора. С оглед естеството на вземанията, качеството на ищцата на потребител, а също и предвид, че ответникът бил колектор, който не можел да гарантира потребителските права, имало законови забрани, непозволяващи прехвърлянето на процесиите вземания, поради което договорът за цесия бил нищожен. Твърди се още, че след уведомлението за полученото от работодателя заповорно съобщение ищцата направила пълна имуществено-правна проверка, при която установила новооткрити по смисъла на чл.424 ГПК обстоятелства и нови писмени доказателства, а също и новонастъпили по смисъла на чл.439 ГПК факти, даващи основание да търси защита и чрез исковете, предявени при условията на евентуално обективно съединяване. За новооткритите обстоятелства и новите писмени доказателства и за новонастъпилите обстоятелства ищцата разбрала на 19.10.2021г., когато за първи път получила пълно извлечение е информация за паричния поток, погашенията по пера и движението по кредитите и усвояванията на суми чрез директен дебит от страна на банката - праводател на ответника. Било установено видимо неотразяване според законовите правила и договорните клаузи на погашенията по кредитите и тези след продадите от съдебния изпълнител, поради което дългът постоянно се възпроизвеждал и генерирал, макар да били налице плащания. В счетоводно-банковата система на банката както преди подаване на заявленията за издаване на заповедите за незабавно изпълнение, така и след това - при усвояване на принудително събраните суми, плащанията по пера били отнасяни в противоречие с реда по чл.76 ЗЗД и е уговореното в договорите за кредит, като не било погасявано най- обременителното вземане, а сумите били разнасяни произволно и по начин, гарантиращ постоянно възпроизвеждане на дълга. С това били нарушени правата на ищцата на потребител и тя била принудена да прави непосилни погашения, преимуществено по неравноправни и нищожни клаузи на договорите - клаузите от чл. 4 /вкл. клаузите на чл. 4, 4.2 и 4.3, съдържащи чуждата дума Софибор, която не била дефинирана и била неясна за потребителя/ до чл. 7, клаузата на чл. 11 от договор за банков кредит № 785 /и съответстващата клауза в договор за банков кредит № 646, с който ищцата не разполагала/ и клаузата на чл. 12 от договор за банков кредит № 785. Налице бил и нарушаващ закона и добрите нрави анатоцизъм. Договорите за банков кредит също били нищожни - като противоречащи на закона и на добрите нрави, а именно противоречие е разпоредбите на чл.430 и чл.432, ал.1 ТЗ /липса на ясно определена цел или цели на кредита/, нарушение на императивните правила на чл. 143 и сл. ЗЗП, чл. 58 и чл. 59 ЗКИ, като най- същественото от тях било пълната липса на договаряне на методиката и основанията за формиране на годишния лихвен процент и неговото изменение. Договорите нарушавали и решение №192 на БНБ от 7.07.1992 г. за задължително обявяване от банките на прост годишен лихвен процент постнумерандо /обн., ДВ, бр. 62 от 31.07.1992 г./, задължаващо търговските банки

задължително да обявяват на клиентите си предварително, поне веднъж в годината, при всяка промяна на условията, както и след завършване на всяка своя операция, ефективен лихвен процент, а именно фактически платеният размер на лихви, комисионни, такси и други евентуални договорени плащания, установен като прост годишен лихвен процент постнумерандо при база фактическата годишна средна хронологична остатъчна сума по операцията. Освен това в договорите липсвала ясна определеност на задълженията по застраховките. Твърди се също, че съдът при издаването на заповедите за незабавно изпълнение е нарушил свръхповелителните норми на българското и на европейското право, като не е осигурил зачитането и прилагането им спрямо потребителя и не е извършил дължимата проверка за наличие на неравноправни клаузи в договорите.

Твърди се също, че нарушението на реда, предвиден в чл. 76 ЗЗД, продължило и след издаване на изпълнителните основания и това били новонастъпили факти, даващи основание да търси защита и чрез исковете, предявени при условията на евентуално обективно съединяване спрямо евентуалните искове. В тази връзка се излагат фактически твърдения, че по изп. д. № 671/2021 г. на ЧСИ Н. Д. след разпределението на постъпилите суми погасяванията отново не били надлежни - дългът и обременяващите стари главници се запазили и продължили да генерират дълг, а били погасявани вземания за лихви, дължими по нищожни и неравноправни клаузи, сумите били отнасяни за погасяване на задължения по по-новия кредит, вместо по по-стария и обременителен кредит. Навежда се и неконкретизирано възражение за изтекла погасителна давност по отношение на процесиите вземания, а също и неконкретизирано възражение за прихващане - до размера на по-малкото вземане между неоснователно събрани и погасени суми от ищцата като потребител и трети лица, отнесени за погасяване по нищожни и неравноправни клаузи по двата договора за банков кредит, подлежащи на възстановяване, с евентуални насрещни вземания по валидни договорни клаузи от договорите. Навеждат се и правни доводи за нищожност на договора за цесия.

Ответникът „А.С.В.“ ЕАД оспорва исковете.

Излага доводи за недопустимостта им - по отношение на главните искове поради това, че в ГПК не е предвидена възможност за предявяване на иск за обявяване на нищожност на заповед за незабавно изпълнение, както и възможност за самостоятелно обжалване на заповедта за изпълнение, а по отношение на исковете, предявени при условията на евентуално обективно съединяване спрямо главните искове, поради това, че получаването на 19.10.2021г. от ищцата И. Й. Т. на извлечение от банковата сметка, обслужваща процесиите договори за кредит, не може да се приеме за новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства, тъй като в качеството си на титуляр на банковата сметка ищцата е имала постоянен достъп както до информация, така и до писмени данни за движението по сметката. Излага и доводи за неоснователност на исковете. Излага фактически твърдения относно датите на сключване и част от условията на двата договора за банков кредит, както и неконкретизирани такива, че поради отклонение от поетите задължения договорите били обявени за предсрочно изискуеми. Съответно след обявяване

на предсрочната изискуемост били подадени заявления за издаване на заповеди за незабавно изпълнение и след уважаването им и снабдяване е изпълнителни листове въз основа на последните били образувани сочените и от ищцата изпълнителни дела при ЧСИ Н. Д.. По изп.д.№671/2012г. била връчена покана за доброволно изпълнение заедно със заповедта за незабавно изпълнение, били проведени множество изпълнителни действия и извършени публични продажби, а впоследствие вземанията били цедирани на настоящия ответник „А.С.В.“ ЕАД. Изп. д. №672/2012г., поради перемпция било прекратено, а изпълнителният лист бил присъединен към изп. д. №671/2012г. Впоследствие и тези вземания били цедирани на настоящия ответник.

По предявените главни искове излага насрещни на правните твърдения на ищцата И. Й. Т. за нищожност на заповедите за незабавно изпълнение доводи, че съдът е спазил всички законови изисквания за валидност на заповедите - били посочени достатъчно данни за длъжниците и за конкретните параметри на вземанията, ясно било указано от какво произтичат задълженията, посочени били договорите за кредит и анексите към тях, както и задължените лица, посочено било и в какво се изразява неизпълнението, направена била от съда проверка и съответно констатирана настъпила предсрочна изискуемост, описан бил представеният документ по чл.417, т.2 ГПК, като било преценено и посочено, че той е редовен от външна страна, посочена била и банкова сметка, по която длъжниците могли да заплатят дължимите суми. Според ответника това е дължимата от заповедния съд проверка на обстоятелствата по делото и доколкото не се касаело за съдебно решение, заповедният съд не дължал изследване на други фактически обстоятелства и излагане на други правни доводи.

Относно твърдението на ищцата за неизпълнение на задължението на заповедния съд да направи служебна проверка относно това налице ли са неравноправни клаузи в договорите за банков кредит навежда възражение, че това задължение на съда е въведено е изменението на чл.411 ГПК от 2019г., съответно към датата на подаване на заявленията и издаване на заповедите съдът не е дължал такава проверка.

Излага и насрещни на възраженията на ищцата за нищожност на договорите за кредит, поради противоречие със закона и е добрите нрави твърдения и доводи, както следва: кредитите имали определена цел - за текущи нужди; клаузите им били ясни и конкретно формулирани в съответствие с изискванията на законите - ЗКИ и ЗЗП съгласно редакциите им, действали към датите на сключване на договорите, като били конкретно посочени размер на кредита, цел на кредита, годишен лихвен процент /посочен е всички негови съставни части и стойности/, лихвен план, надбавка върху лихва за редовен дълг, надбавка за лихва върху просрочен дълг, дължими такси и комисионни /еднократни и ежегодни/, срок на ползване, банкова сметка, обслужваща кредита, месечна анюитетна вноска; относно възнаградителната лихва била избрана сложно-съставна лихва, изчислена на базата на променлив годишен лихвен процент, който бил съставени от две части: фиксирана надбавка и референтен лихвен процент и тъй като надбавката не се променяла, банката разчитала на пазарни индекси или други публикувани от БНБ или НСИ официални

индикатори в състава на референтния лихвен процент, за да си осигури лихвени нива, адекватни на състоянието на икономическата система; индексите СОФИБИД и СОФИБОР били изготвяни в периода 17.02.2003 г. - 29.06.2018 г. съгласно договор между Асоциацията на банките в България, „Ей Си Ай България“ - БДА и Българската народна банка от 14.10.2002 г., прекратен от 0.07.2018г., и се изчислявали на база котировки купува/продава на необезпечени депозити в български левове на българския междубанков пазар, подавани от представителна група от банки, в съответствие с правилата и процедурите за изготвяне на справочните индекси СОФИБИД и СОФИБОР, съответно в периода на отпускане на кредитите на ищцата индексът Софибор бил законно и наложено в практиката средство за формиране на сложна лихва и банката не била променяла едностранно в ущърб на кредитополучателя условията по договорите за кредит - нито от гледна точка на дължимите лихви, нито по отношение на разноските; към договорите за кредит били сключени три анекса, е които просрочените задължения били връщани в редовност, независимо от състава им, което не водело до анатоцизъм, а било изцяло в полза на длъжника, за да не се стига до натрупване на разходи и за съдебни производства, като впоследствие върху сумите били начислявани нови лихви, но те били прилагани едва върху новоформиран размер на главница. Излага и насрещни на възражението на ищцата за нищожност на договора за цесия твърдения, че в същия детайлно били индивидуализирани вземанията с посочен конкретен договор за кредит, страни по него, актуален размер, уточняване на дълга по пера, описани били и обезпеченията, договорът бил сключен в изискуемата от закона форма, извършеното прехвърляне на вземанията било надлежно съобщено на длъжниците съгласно чл.99, ал.3 ЗЗД чрез ЧСИ Н. Д. в хода на изпълнителното производство. По предявените евентуални иски също излага твърдения, насрещни на тези на ищцата. Относно твърденията на ищцата, че в счетоводно-банковата система на банката плащанията по пера били отнасяни в противоречие с реда по чл.76 ЗЗД и с уговореното в договорите за кредит, като не било погасявано най-обременителното вземане, а сумите били разнасяни произволно и по начин, гарантиращ постоянно възпроизвеждане на дълга, излага насрещни твърдения, че плащанията засягали вземания по два договора за банков кредит, като преди подаване на заявленията за незабавно изпълнение и предприемане на конкретни изпълнителни действия тези вземания имали надлежни дати на погасителните вноски, като банката била упълномощена с т. нар. директен дебит - на всяка дата, съпадаща с падеж на вноска по погасителния план, кредиторът директно разпределял сумата от банковата сметка за изпълнение по съответния кредит; след издаване на заповедите за незабавно изпълнение към дължимите суми били прибавени и съдебно-деловодните разноси в заповедните производства, както и разходите за образуване и развитие на изпълнителните производства. Относно твърденията на ищцата, че нарушението на реда, предвиден в чл.76 ЗЗД, продължило и след издаване на изпълнителните основания, също излага насрещни твърдения, а именно, че при получаване на сума в изпълнителното производство съдебният изпълнител своевременно я разпределял, като събраните суми били постъпили основно от осребряване на недвижимите имоти - предмет на ипотечното право, гарантиращо изпълнението по договор за банков кредит №71212785 от 25.02.2008г. При разпределянето

изцяло бил спазван редът на чл.76 ЗЗД, тъй като постъпилите суми не били достатъчни за погасяване на лихвите, разноските и главницата, погасявани били най-напред разноските, след това лихвите и най-накрая главницата. Излага и неконкретизирано твърдение, че по изпълнителното дело са извършвани множество изпълнителни действия, извършени са продани на имотите, служещи за обезпечения на задълженията по договорите, съответно тези обстоятелства обуславяли неоснователността на правното твърдение на ищцата за изтекла погасителна давност.

Софийският окръжен съд, като взе предвид доводите на страните, събраните по делото доказателства и съгласно разпоредбата на чл.235 ГПК намира за установено следното от фактическа страна:

По делото се представиха договор за банков кредит № 71938646/25.03.2008г. и договор за банков кредит №71212785, сключен на 25.02.2008г., и три анекса към него между „У.Б.“ АД и И. Й. Т.

По делото се представиха заповед за незабавно изпълнение №408 от 29.06.2012г., издадена по ч.гр.д. №565/2012г. по описа на РС гр.И. и заповед за незабавно изпълнение №405 от 29.06.2012г., издадена по ч. гр. д. №566/2012г. по описа на РС гр.И..

Изиска се изп.д. №20127930400671 по описа на ЧСИ Н. Д..

Видно от справката по ч.гр.д. №565/2012г. по описа на РС гр.И. и ч. гр. д. №566/2012г. по описа на РС гр.И. същите са унищожени по съответната процедура.

При горните факти се налагат следните правни изводи:

Предявените иски по чл.270 ГПК за прогласяване на нищожността на заповед за незабавно изпълнение №408 от 29.06.2012г., издадена по ч.гр.д.№565/2012г. по описа на РС гр.И. и заповед за незабавно изпълнение №405 от 29.06.2012г., издадена по ч.гр.д. №566/2012 г. по описа на РС гр.И. са неоснователни.

Не се доказва по делото, че съдебните актове са издадени от ненадлежни органи, функциониращи в ненадлежни състави, което да прави заповед за незабавно изпълнение №408 от 29.06.2012г., издадена по ч.гр.д.№565/2012г. по описа на РС гр.И. и заповед за незабавно изпълнение №405 от 29.06.2012г., издадена по ч.гр.д. №566/2012 г. по описа на РС гр.И. нищожни. Спазена е писмената форма на съдебните актове и са подписани, видно и от преписите, представени от самата ищца.

Изложените твърдения за опорочаване на заповед за незабавно изпълнение №408 от 29.06.2012г., издадена по ч.гр.д.№565/2012г. по описа на РС гр.И. и заповед за незабавно изпълнение №405 от 29.06.2012г., издадена по ч.гр.д.№566/2012г. по описа на РС гр.И. за опорочаване на българското и европейското потребителско право, предсрочната изискуемост, редовността на счетоводните документи на банката биха намерили място в иск по чл.422 ГПК, какъвто не е настоящия. Искът по чл.422 ГПК предполага издаване на заповед за изпълнение, подаване на възражение от длъжника в двуседмичен срок от връчването на заповедта, чл.414 ГПК, разпореждане на съда по чл.415 ГПК и предявяване на иска в едномесечен срок. Искът по чл.422 ГПК е положителен установителен иск на

заявителя-кредитор, който носи доказателствената тежест по чл.154 ГПК за доказване съществуването на вземането по заповедта за изпълнение. Пропускането на срока за подаването на възражение от длъжника води до последиците на чл.416 ГПК заповедта за изпълнение е влязла в сила и се издава изпълнителен лист и преклудирването на възможността за разглеждането по същество на тези основания.

Не е основателно твърдението на ищцата, че не били представени конкретно индивидуализирано извлечение от счетоводните книги на банката, договор за банков кредит №71212785, сключен на 25.02.2008г., и анексите към него, надлежно съобщение за предсрочната изискуемост е посочване на основанието за нея. В заповедите за незабавно изпълнение са описани същите, ч.гр.д. №565/2012г. по описа на РС гр.И. и ч.гр.д. №565/2012г. по описа на РС гр.И. са унищожени и следва да се приеме и следва да се приеме, че влезлите в сила заповеди за незабавно изпълнение са валидни. Необходимите документи по изпълнителните дела са посочени в чл.426 ГПК и са представени по същите.

Не се доказва твърдението на ищцата И. Й. Т., че не са й връчени заповедите за незабавно изпълнение и изпълнителните листове, тъй като от представените от самата ищца доказателства - поканите за доброволно изпълнение се установява връчването им, чл.414 ал.2 ГПК.

При влезли в сила заповеди за изпълнение по чл.416 ГПК е недопустимо воденето на отрицателен установителен иск за установяване на несъществуването на задължението, освен ако основава иска си на новооткрити обстоятелства, или нови писмени доказателства от съществено значение за делото, които не са могли да му бъдат известни до изтичането на срока за подаване на възражението или с които не е могъл да се снабди в същия срок, чл.424 ГПК.

По иска чл.124 ГПК, чл.424 ГПК за признаване за установено, че не дължи сумите, за които са издадени заповед за незабавно изпълнение №408 от 29.06.2012г., издадена по ч.гр.д.№565/2012г. по описа на РС гр.И., и изпълнителен лист въз основа на нея, и заповед за незабавно изпълнение №405 от 29.06.2012 г., издадена по ч.гр.д.№566/2012 г. по описа на РС гр.И., и изпълнителен лист въз основа на нея, и за събиране на които суми е налице висящо изпълнително производство, образувано по издадените изпълнителни листове №20127930400671 по описа на ЧСИ Н. Д., които искиове са основани на твърдения за новооткрити обстоятелства или нови писмени доказателства.

Съгласно т.16 от ТР 4/2013 на ОСГТК на ВКС „Допустимостта на специалния отрицателен установителен иск по чл.424 ГПК е обусловена от надлежното излагане в исковата молба на твърдения за съществуването на факти, чието установяване би обусловило извод за недължимост на вземането, за което е издадена влязлата в сила заповед за изпълнение. Ако ищецът не твърди такива факти, той няма правен интерес да претендира по исков ред установяване несъществуване на вземането“.

Ищцата И. Й. Т. твърди, че на **19.10.2021г.** е получила удостоверение от „У.Б.“ АД, като банката е отнасяла плащания по пера, като не е погасявала най-обременителното вземане. Ето защо съдът намира, че ищцата твърди ново писмено доказателство и новооткрити за нея обстоятелства, което обуславя правния ѝ интерес от търсената искова

защита и прави иска допустим.

Тъй като по **изп. д. №671/2012г.**, по което се извършват изпълнителните действия по осребряване на имущество на длъжника и след това се извършва разпределение на сумите по реда на чл.460 и сл. ГПК, от една страна длъжникът може по всяко време да се снабди с документи и доказателства за движението по изп. Дело и дължимите суми, а от друга погашението не се извършва от вискателя „А.С.В.“ ЕАД, нито от предишния вискател „У.Б.“ АД, а от ЧСИ като длъжникът разполага с предвидените способности за процесуална защита, чл.463 ГПК, чл.435 ГПК. Същото важи и за снабдяване от „У.Б.“ АД с информация за движението по кредитите преди издаването на заповедите за незабавно плащане и преди образуването на изпълнителните дела през 2012г. Ето защо съдът намира, че не се касае за новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства от съществено значение за делото, като ищцата И. Й. Т. е могла да се снабди с тези писмени доказателства, чл.424 ал.2 ГПК.

Ето защо искът е неоснователен и следва да се отхвърли.

По иска по чл.124 ГПК във връзка с чл.439 ГПК за признаване за установено, че не дължи сумите, за които са издадени заповед за незабавно изпълнение №408 от 29.06.2012г., издадена по ч.гр.д. №565/2012г. по описа на РС гр.И., и изпълнителен лист въз основа на нея, и заповед за незабавно изпълнение №405 от 29.06.2012г., издадена по ч.гр.д. №566/2012г. по описа на РС гр.И., и изпълнителен лист въз основа на нея, и за събиране на които суми е налице изп.д.№20127930400671 по описа на ЧСИ Н. Д., които искове са основани на твърдения за новонастъпили факти, след приключване на съдебното дирене.

Новонастъпилите факти твърдени в исковата молба, че по изп.д.№20127930400671 по описа на ЧСИ Н. Д. са реализирани извършени публични продани на недвижими имоти на значителна стойност, но независимо от това дългът не само не намалявал, а растял би могло да е основание за обжалване на действия на съдебния изпълнител (чл.463 ГПК, чл.435 ГПК), които са ограничени със съответните срокове, но тяхното пропускане не отваря възможността за безсрочно предявяване на установителния иск по чл.124 ГПК и чл.439 ГПК.

По твърдението на ищцата И. Й. Т., че през 2020г. бил конституиран „А.С.В.“ ЕАД като вискател въз основа на договор за цесия. В тази връзка се твърди, че липсват доказателства за надлежно придобиване на действителни и прехвърлими вземания по изпълнителните листове и надлежно съобщаване на цесията на длъжника.

Съдът намира, че вземанията по влезли в сила заповеди за незабавно плащане няма законова пречка да бъдат цедирани, което е станало с цесията от 15.10.2018г. За извършена цесия в хода на изпълнителния процес важат правилата на Част пета на ГПК. Освен това цесията засяга личността на вискателя, но не и размера на дълга. Не се твърди и доказване плащане на предишния кредитор, преди уведомяването на длъжника, като единствено валидно плащане е по сметка на съдебния изпълнител. Ищцата е уведомена от ЧСИ на 28.01.2019г. за извършената цесия, което отново не е новонастъпил факт по смисъла на чл.439 ГПК.

По твърденията за нарушаващ закона и добрите нрави анатоцизъм. Анатоцизъм е начисляването на лихва върху лихва. Съгласно чл.455 ГПК в изпълнителното производство съдебният изпълнител събира сумите по сметка на съдебния изпълнител и изплаща суми

след влизане в сила на разпределението. ГПК е предвидил правни способи за защита от опорочени действия на съдебния изпълнител.

Твърдяното наличие на неравноправни и нищожни клаузи на договорите за кредит не представлява новонастъпил факт по смисъла на чл.439 ГПК.

Не се доказва възражението на ищцата И. Й. Т. за изтекла погасителна давност по отношение на процесните вземания, което е в нейна тежест.

Ето защо този иск е неоснователен и следва да се отхвърли.

Предвид изхода на делото и на основание чл.78 ал.3 и ал.8 ГПК следва да се осъди ищцата И. Й. Т. да заплати ответника „А.С.В.“ ЕАД направените по делото разноси в размер на **450,-лв.** за юрисконсулт.

Воден от горното, Софийски окръжен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН иска по чл.270 ГПК на **И. Й. Т. с ЕГН******* гр.К. ул.“Я.“ №22 срещу **„А.С.В.“ ЕАД с ЕИК ******* със седалище и адрес на управление гр.С. ж.к. Л. 10 бул.“Д-р П.Д.“ №25 Сграда Л. ет.2 оф.4 за прогласяване на нищожността на:

Заповед за незабавно изпълнение №408 от 29.06.2012г., издадена по ч. гр. д. №565/2012г. по описа на РС гр.И., и

заповед за незабавно изпълнение №405 от 29.06.2012г., издадена по ч. гр. д. №566/2012г. по описа на РС гр.И..

ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН иска по чл.124 ГПК, чл.424 ГПК във връзка с на **И. Й. Т. с ЕГН******* гр.К. ул.“Я.“ №22 срещу **„А.С.В.“ ЕАД с ЕИК ******* със седалище и адрес на управление гр.С. ж.к. Л. 10 бул.“Д-р П.Д.“ №25 Сграда Л. ет.2 оф.4 за признаване за установено, че не дължи сумите, за които са издадени:

заповед за незабавно изпълнение №408 от 29.06.2012г., издадена по ч.гр.д. №565/2012г. на РС гр.И., за следните суми:

113546,49лв. - главница, ведно със законна лихва от 28.06.2012г. до окончателното плащане,

14412,91лв. - договорна лихва за периода от 15.08.2011 г. до 27.06.2012г.,

2559,19лв. - разноси за държавна такса и

2075,52лв. - разноси за адвокатско възнаграждение, и изпълнителен лист въз основа на нея, и

заповед за незабавно изпълнение - № 405 от 29.06.2012 г., издадена по ч. гр. д. № 566/2012 г. на РС - И., за следните суми:

26412,93 лв. - главница, ведно със законна лихва от 28.06.2012 г. до окончателното

плащане,

3500,73 лв. - договорна лихва за периода от 23.06.2011г. до 27.06.2012г.,

538,27 лв. - разноси за държавна такса и

862,96 лв. - разноси за адвокатско възнаграждение, и изпълнителен лист въз основа на нея, и за събиране на които суми е налице изп.д.№20127930400671 по описа на ЧСИ Н. Д., които искиове са основани на твърдения за новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства.

ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН иска по чл.124 ГПК във връзка с чл.439 ГПК на **И. Й. Т.** с ЕГН***** гр.К. ул.“Я.“ №22 срещу **„А.С.В.“ ЕАД** с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр.С. ж.к. Л. 10 бул.“Д-р П.Д.“ №25 Сграда Л. ет.2 оф.4 за признаване за установено, че не дължи сумите, за които са издадени заповед за незабавно изпълнение №408 от 29.06.2012г., издадена по ч.гр.д. №565/2012г. по описа на РС гр.И., и изпълнителен лист въз основа на нея, и заповед за незабавно изпълнение №405 от 29.06.2012г., издадена по ч.гр.д. №566/2012г. по описа на РС гр.И., и изпълнителен лист въз основа на нея, и за събиране на които суми е налице изп.д.№20127930400671 по описа на ЧСИ Н. Д., които искиове са основани на твърдения за новонастъпили факти.

ОСЪЖДА на основание чл.78 ал.3 и ал.8 ГПК **И. Й. Т.** с ЕГН***** гр.К. ул.“Я.“ №22 да заплати на **„А.С.В.“ ЕАД** с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр.С. ж.к. Л. 10 бул.“Д-р П.Д.“ №25 Сграда Л. ет.2 оф.4 сумата **450,-лв.** (четиристотин и петдесет лева), представляваща разноси в настоящото производство.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Апелативен съд гр.С..

Съдия при Софийски окръжен съд: _____